

פרשת : בשלח

הפטרה: וְאִשָּׁר דְּבוֹרָה (שפטים ה' א')

שבת שירה

שערי דמעה יג - עמוד 8

חיפה	ירושלים	בני ברק
4:38	4:32	4:46
5:46	5:46	5:47
6:21	ר"ת:	5:08:15

שמון"ת פסוקיה: 116

שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (ברכות ח)

קוצץ קטן הכמות ורצ האיכות לחצק לצותיקהם של אחינו צני ושראל קדושים לצדיקים

מאוצרות ההפטרה {33} - למה יצא סיפרא למלחמה?
יהלומים נוצצים מהפטרת השבוע במיוחד בשבילי

לקחי הפרשה לשבת {80} - עצות והנהגות מחז"ל הקדושים
שמר על הניצוץ שברך

פלפלין מפלפלין - {58}

בתשובה לשאלה האם המלמד לתלמידים צריך לבשל מתלמודו להלנית חכם גדול בתורה?

חברים מקשיבים לקולך {32} !ול
גץ שיצא והויק מהגלמל כדף היומי מסכת בבא קמא

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך
אש להבת שלהבת {51} מקבץ חדושים - שמיצה אמתית בחיים

מה-אתבתי תורתך {40} הערב רב עד היום הם הגוים אריכות הולות
כפי-עליך הרגנו כל-היום - חלק י'

הכנות נצרכות לשבת קודש {97}
יהודי יקר כל הדינים ששורין עליך באו רק להשיבך אל האמת

מעלת תפלת ותיקין {83}
לא שמעת ולא האזנת לקריאת הלב

מעלת למוד הזוהר {88}
ואושיט לה לגבה שרביטא דחסד

דרך ארץ קדמה לתורה {31}
מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים - העצה שהצילה את ר' סנדר

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה {62}
התמנא לרא בעי - קבלת הלב באמת הוי כמעשה

תופינים לשבת קודש {84}
סוד מדוע רדף פועה אחרי בני ישראל?

הכנות נצרכות לשבת קודש {97} - יהודי יקר כל הדינים ששורין עליך באו רק להשיבך אל האמת

ליוצרו הוא בדעת שעל ידי שידע ויבין וישיביל את הבורא באמת יעבדנו כמו שאמר הכתוב (דברי הימים א כ"ח, ט') דע את אלהי אביך ועבדו והדעת מתחלק לאהבה ויראה שבידעתו ידיעה שלימה את השם יתברך הוא אהב אותו וירא מפניו לשמוע בקולו ולשמור מצוותיו והנה אהבה ויראה הם הנקרא דים וזרועות עולם וזה ידוע ומפורסם שמשם רבינו ע"ה היה הדעת של כל ישראל וזהו כאשר ירים משה גו' שהוא הדעת של כל ישראל שעל ידי הדעת מרים ידו שהם אהבה ויראה כאמור שהם נקרא זרועות עולם ואז על ידי זה מסתכלין ישראל כלפי מעלה כיון שהדעת שלהם עם בחינת אהבה ויראה נתרומם ולכן גבר ישראל וכן להיפך וכאשר יניח וגו' ואם כן נמצא שההסתכלות של ישראל כלפי מעלה או למטה הוא עצם בחינת הרמת ידי משה או הנחתם כמבואר: ויאמר ה' אל משה קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנה אותו למשמרת לדורותיכם למען יראו את הלחם וגו' והיא תימה למה צוה השם יתברך שיראו את הלחם ומה לו בזה אם יראו דורות הבאים את זה או לא. אמנם הן אמת נודע מה שאמר הכתוב מרחק תביא לחמה והוא ענין כי השכינה כביכול מצמצמת את עצמה ליתן מזונותיהם של ישראל על ידי איזה סיבה מהסיבות והשכינה כביכול מתלבשת בתוך אותה הסיבה לזון ולפרנס כל אחד ואחד מירשאל לפי מזונו וטבעו והוא מזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזלא תליא מילתא והוא מזל אל"ף עילאה שהשכינה מתלבשת בו לזון כל אחד ואחד מירשאל: וזהו אל תלחם את לחם רע עין (משלי כ"ג, ו) כי באמת הלחם יורד מן השמים ממקום קדוש כאמור על ידי התלבשות השכינה בסבה מן הסבות והנה אמרו רז"ל שעת אכילה שעת מלחמה שצריך להלחם עם היצר הרע בשעת אכילה וכמו שאמרו רז"ל סעודה שהנאתך ממנה משוך ידיך ממנה והנה כשבא המזון לאדם מהשם יתברך בעצמו על ידי איזה סבה שיזדמן לו שיריח בה מזוני או אפילו על ידי בני אדם אם הם טובי עין ונותנים לו לחם לאכול אז הוא יכול לעשות כן להלחם בשעת מלחמה שהוא שעת האכילה משאין כן כשהוא אוכל אצל בני אדם שהם רע עין אז לא תוכל להלחם את הלחם רצה לומר להלחם נגד היצר הרע בשעת אכילה כיון שהנותן הוא רע עין וכל לו הלחם שהוא אוכל מסטרא דרע עין שהוא סיפרא דיצר הרע ואז לא תוכל להלחם עם היצר הרע כיון שזה המאכל מסיפרא דיליה ולכן כל אחד ישים עיניו ולבו שלא ליהנות משל אחרים אם הם רע עין כי אין השכינה מלבשת שם באותו מאכל ואז לא תוכל להלחם בשעת אכילה משאין כן אם ישים מגמתו נגד השם יתברך כל מה שיתן לו השם יתברך יקבל בסבר פנים יפות ולא יסמוך על קבלת דבר קצוב מהאנשים המתנדבים לו די ספוקו כי מתת אלהים הוא שם השכינה שורה והשכינה מתלבשת באותו מזון היוורד לאדם ועל השכינה נאמר מרחק תביא לחמה

למי ורעי קולאיש יקריס - ניאמר משה אל העם אל תיראו התנבצבו וראו את ישועת יה-ה-יגה אשר יעשה לכם היום יה-ה-יגה יקחם לקם ואתם מתרשנים: איך אפשר שלא ללכת בניקוד לכבוד ה' יתנדך רק צקריאלת פסוק זה מכונן השמחה שזוערת כך רק להלל ולהלות לכבודו ששמים - נתקח מר'ים הנביאה אקות אהרן את-התף בניה ונצאן-כל-הנשים אתריה בפהים ובמחלת: בשבר נשים צדקניות וכו'. יש להעיר דגדלו מעשיהן והיו עושות לפנים משורת הדין. ותואר צדקניות נראה שהיו עושות היושר. ואפשר במ"ש רבינו מהר"ם קורדובירו בספר גרושין דגאולת מצרים היתה על ידי השכינה ולכן היה אחריה שעבוד זהו תורף דבריו בקצור וידוע מ"ש רעיא מהימנא דכל נשי ישראל אחוות בשכינה ואפשר דע"י כשרון מעשיהן של הנשים בא שפע לשכינה ונגאלו ישראל וידוע דצדק היא השכינה ומשום"ה קרי להו נשים צדקניות כלומר אחוות בשכינה ובשכר מעשיהן הטובים בא שפע לשכינה ונגאלו ישראל מצד השכינה כמ"ש הרמ"ק ז"ל וא"ש מ"ש בשכר נשים צדקניות אחוות בשכינה ונגאלו אבותינו ממצרים מצד השכינה: כ"כ המיד"א בספרו מלאית העין, וכיון שכך נלע"ד שדוקא הנשים כששמעו את תנובת פריעה: ולכן עברו את-יהוה בדרךכם הכל כמו שאמרתם, ולא כמו שאמרתיו לנו, בטל לא אשלת, בטל מי ומי ההולכים, בטל רק אנכם וצקרכם יא: (רש"י) התנגלו על הארץ מצחוק בסוג של "כאבי בטן" מרוב צחוקן על הגמד הרשע שהעיו פניו והקשה ליבו כנגד ה' יתברך ומרוב גאותו לא שם לב שכל תחבולותיו והתככים שזמם גרמו לבני ישראל ולנשים בפרט לחיזוק עצום באמונה וחוסן נפשי שכל מכשול שהוא, הוא כאין וכאפס בעיניהם ותלו במחונם בקדוש ברוך הוא. והראיה לכך מהכתיב נתקח מר'ים הנביאה אקות אהרן את-התף בניה ונצאן-כל-הנשים אתריה בפהים ובמחלת: ורש"י מסביר שמוצטתות היו לזקניות שזלו שהקד"ה עושה להם נסים, והולילו תופים ממלכיים: ואכן כדי להחזיק במסורת ישראל קדושים נלע"ד שצריך לייקר את השכינה בפרט כהכנה לשבת זו ויביא לאשתו מתנה קמנה שתדע כמה מעריכים את עוצמת השיבותה. וידוע שפרשת השבוע היא המקור לארועים הפוקדים אותנו ולכן נראה שהשבוע פ' בשלח ושמו בשבת חל בו נראה את נפלאות ה' יתברך ונתבשר בשורות טובות בהזרת החטופים הבייתה לשלום בריאים ושלמים וכן את סופו המר של פריעה התורן רב המרצחים סינואר ימ"ש והגונדה דילה, שיקבלו את עונשם הראוי להם, ולכל ישראל שלום. ויהיה פאשר ירים משה ידו וגו' בגמרא דראש השנה וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה אלא בזמן שישיראל מסתכלין כלפי מעלה וכו' ולכאורה אכתי הקושיא במקומה עומדת וכי ידיו של משה וכו' כיון שהכל תלוי בישראל אם מסתכלין כלפי מעלה ולמה הוזכר בפסוק על שם משה שנאמר והיה כאשר ירים משה וגו' וכי ידיו של משה וכו' הלא ההסתכלות של ישראל כלפי מעלה הן העושות מלחמה: אמנם כן נודע באמת שהיות עיקר עבודת האדם

הברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת בליל תענית יצחק יתיר

שהוא על ידי מזל א' עילאה כאמור. וזהו הרוצה להחכים ידרים להעשיר יצפין פירוש כי הנה נודע כי החכמה בא מדרום רצה לומר מעולם העליון שנקרא דרום והעושר בא מעולם העליון הנקרא צפון ולכן הרוצה להחכים שיתקיים בחכמתו פירוש שיהיה חכמתו במדת דרום כמו שהוא למעלה בעולם העליון עולם הדרום ולא יקלקל בעולם הזה חכמתו הנתונה לו מעולם עליון וכן העשירות שבא מצפון יצפין פירוש שיהיה עשירתו בעולם הזה ויעשה בה כמו שהיא נתונה לו מעולם העליון שלא יקלקל עולם העליון בעשירות. וזהו קח צנצנת אחת פירוש כי באמת למה נקרא שמו מן כי לא ידעו מה הוא הוא רוחניות עליון יורד מן השמים וגם עתה היום הזה יורד מן השמים לכל אחד ואחד מזוננו כאמור על ידי התלבשות השכינה באיזה סיבה מן הסיבות רק שבדור המדובר ירד מן השמים בלי שום התלבשות באיזה סיבה ועתה נתלבש לפי הסיבה וזהו קח צנצנת אחת רצה לומר כלי ותן שמה מלא העומר מן שיתלבש בתוכו בחינת מן שהוא לחם מן השמים שיתלבש בכלי על ידי סיבה מן הסיבות וזהו למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר שידעו שהייתי נותן במדבר בלי שום התלבשות והתכסות באיזה סיבה לכן גם עתה שנתלבש ונתכסה באיזה סיבה מן הסיבות ידעו ויבינו כי זהו הלחם בעצמו שיוורד מן השמים והבן: **א** ויאמר אם שמוע תשמע ודרשו רז"ל אם שמוע בישן תשמע בחדש: הנה כששומע דברי תורה עושה רושם במוחו האותיות שיצאו מפי המדבר ואף שאחר כך מסתלק ממנו מכל מקום נשאר רושם במוחו ועל ידי זה יוכל לקבל דבר חדש וההסתלקות של הראשון גורם שיוכל לקבל שנית כמשל כלי שמלאוהו ורוצה למלאותו שנית צריך להתרוקן תחלה וכן הדבר הזה אך הרשימו שנשאר הוא הכלי שיקבל בו עוד דבר חדש שאילו לא היה נשאר אפילו הרשימו לא היה יכול לקבל יותר כי על ידי הרשימו שנשאר תחלה מזדכך המוח שיקבל יותר שכל וכן אחר כך גם זה נסתלק ומהרשימו שנשאר הוא מזדכך ונעשה כלי לקבל עוד עד עולם: וכתוב בשלמה המלך ע"ה (קהלת י"ב, ט') איזן וחיקר תיקן משלים הרבה ודרשו רז"ל שעשה אונים לתורה כי מתחלה היתה התורה ככפיפה שאין לה אונים ועשה לה אונים הענין הוא כי בסני שמעו מפי הקב"ה כל התורה כולה בדבור אחד מה שאין האוזן יכול לשמוע נמצא לא היה באפשרי ששמיעה כזאת תעשה רושם בהם על כן אמרו דבר אתה עמנו ונשמעה ורק משה קיבל כל התורה מסיני והיה בכחו לשמוע ומסרה ליהושע בבחינת מסירה לבד ויהושע לוקנים מדריגה אחר מדריגה עד בימי שלמה שירדו המדריגות עד שלא היו יכולים לקבל השכל בלי התלבשות כמו שהיה בימי משה ויהושע שהיו שומעים התורה כאשר היא בלי לבוש אבל בימיו הוצרך להיות על ידי לבוש והמוחין שהוא השכל לא היו יכולין לקבל כי אם על ידי לבוש כמו על ידי משלים ואז היו מבינים נמצא שעשה אונים לתורה שיוכלו לשמוע ולהבין על ידי שתיקן משלים הרבה והלביש החכמה בלבושין: והנה כל העולם כולו נברא באותיות כדכתיב ואתה מחיה את כולם, (א"ת ה', א"ת) הם כ"ב אותיות מאל"ף ועד תי"ו וה' הם ה' אותיות מנצפ"ך, מחיה את כולם הוא החיות של כל דבר והוא גם כן מאמר (תהלים ל"ג, ו') בדבר ה' שמים נעשו והקב"ה ברא את העולם כדי להטיב לברואיו נמצא מהראוי שימצא תמיד טובו בעולם כל יחסר תמיד כי זהו רצונו מקודם אך צפה הקב"ה שאילו כן היו מתרחקין מעבודתו כדכתיב (הושע ב', י') וכסף הרביתי לה וזהב עשו לבעל מרוב טוב שהשפיע להם לכן עשה יצתמצם הטוב ויתעכב שפעו לפעמים כדי שישבו אליו. והנה הכ"ב אותיות בהם ברא הקב"ה את עולמו והם חיות העולמות כולם והיה הטוב נשפע בלא מעכב והיה מן הנמנע לקבל מטעם האמור לכן באו האותיות מנצפ"ך הם הנותנים שיעור ומגבילין השפע וזהו מין צפ"ך בשביל שצפה הקב"ה שאי אפשר ליהנות מטובו הגדול שלא יחטאו ערבב והגביל השפע כמבואר למעלה ומי שיבין זה שמה שנתמעט אצלו הטוב הוא בשביל שישוב אל ה' שזהו ענין למודי ה': אז כשמבין ושב לשמו יתברך מבטל תיכף הדינים ששורין עליו כי לא באו רק להשיבו אל האמת. וזהו מנצפ"ך צופים אמרו, מי שהוא צופה ומסתכל תיכף ושב אל האמת אז הדינים בטלים ממנו ונפתחו הרחמים והדינים נמתקים ומתאחדים למעלה וזהו אמרו מלשון חיבור כמו אימרא: וזהו עיקר שידע האדם שהכל הוא בהשגחה פרטיות ומלמדו מוסר כמו שדקדקו חז"ל עד היכן יסורים אפילו הכנים ידו

ליטול פרוטה כו' להודיע עד היכן השגחה כוללת והכל ללמד מוסר בהשגחה וידע שכל שבעולם הוא גלוי אלהותו יתברך נמצא האיד שיהיה הכל ישר כי הכל הוא תיות אלהות כמו שאמרו (קהלת ז', כ"ט) אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו השבונות רבים והבן. והנה כתיב (משלי ג', ה') רפאות תהיה לשריך הענין כי שאל המין מפלגא ולעילא וכו' והשיב לו וכו' ונמצא באמת צריך האדם לראות שלא יהא ח"ו חלק מפלגא ולתתא פירוש שלא יהא פוגם בכרית כי כתיב (במדבר י"ט, י"ד) זאת התורה אדם כי האדם הוא חלק מהתורה ובחלק יש הכל וכל אדם הישראלי הוא תורה שלימה וכתוב (תהלים י"ט, ה') תורת ה' תמימה בן צריך האדם להיות תמים בכל השני הצאים ולכן נקרא התורה ברית כי הכל תלוי בשמירת הברית וזהו רפאות תהיה לשריך שאפילו מהטבור ולמטה מרפה שיהיה שלם. והנה קלקול הברית בא מפני שעין רואה ולב חומד לכן לתקן זה צריך להגביר חוש השמיעה כי חוש השמיעה עליו ביותר מעלה מחוש הראיה. והנה הסומא מפני שבטל כח הראיה נתגבר חוש השמיעה אצלו כנראה בחוש מפני שנאסף הראיה ושבח לחוש השמיעה. ולכן צריך האדם להחזיר חוש הראיה ולאסוף לפניו ולהכניס בחוש השמיעה ויגביר חוש השמיעה ואז לא יראה ולא יחמוד: וזהו אם שמוע בישן תשמע בחדש על ידי הרשימו שנעשה כלי לקבל והישר בעיניו תעשה שבאמת אין מזל לישראל שורש למעלה מהמבע והוא דרוש ארוך ותבוא במקום אחר שזה נקרא ישר בעיניו והאזנת למצותיו שתכניס לבחינת חוש השמיעה להגבירה על הראיה ולהשיב חוש השמיעה לאזנים כאמור אזי יהיה חבור ודביקות ושמירת כל חוקיו הוא ענין הברית הנקרא חק ואז כל המחלה וגו' כי אני ה' רופאין כענין רפאות תהי לשריך אפילו מפלגא ולמטה והבן: **א** הנני ממטיר לכם לחם מן השמים וגו' ולקטו דבר יום ביומו וגו' הנה התורה היא נצחית כי אורייתא וקודשא בריך הוא חד וצריכה להיות אין סוף בהיה והוה ויהיה ואיך שייך זה בכל אדם ובכל זמן: הענין הוא כי בהיות ישראל במצרים בכור הברזל נזדככו כל כך עד שבחשמים יום יכלו לקבל התורה מחמת הודככות גופם ומחמת זה הוצרך לקרוע להם ים סוף שילכו בתוך הים כי היה ההכרח להיות הסדר כך בכדי שיוזכרו יותר ויותר עד שאחר כך במתן תורה אמרו רז"ל שפסקה וזהמתן והיו הולכים ומזדככים באופן שהיה הגשמיות הלך והסור עד שאחר קריעת ים סוף הודככו כל כך עד שיוכלו לקבל תיות העליון בלי שום לבוש מחמת הודככות חומרם הגשמי כי השפע נשפע מלמעלה כפי עובי המקבלו ודקותו התיות הבא מלמעלה נמשך על ידי הדבור שנקבע בפה האדם כנודע לכן תיכף אחר קריעת ים סוף נאמר להם **פְּרַשְׁתָּ הַמָּן** ויצאו העם ולקטו דבר יום ביומו שכל אדם יקבל התיות העליון בלי שום לבוש רק לחם אבירים אכל איש (תהלים ע"ח, כ"ה) ועל ידי מה יהיה המשכה דבר יום ביומו רצה לומר על ידי הדבורים שמדברים מידי יום ביומו בדבורי האמת והתורה עד שלאחר שחזרו לגשמיותם ונתעבה חומריותם לכך ההשפעה היורדת מלמעלה מתלבשת בכמה לבושין כפי כח המקבלים ואם כן גם היום בהוה יש בחינת מן אך הוא על ידי לבושין לכל אחד מתלבש תיות שלו בכלי כל אחד לפי בחינתו והיינו הדבר שממנו באה לו פרנסתו והחכם עיניו בראשו (קהלת ב', י"ד) להבין כי תיות הבורא ברוך הוא הוא שנתלבש בדבר ההוא ומצמצם את עצמו באותו דבר והוא רק כלי אל התיות העליון. לכן אמר השם יתברך אל משה קח צנצנת אחת ותן וגו' והנה אותו לפני ה' למשמרת לדורותיכם רצה לומר כי לדורות הבאים שנתעבה חומריותם עד שלא יוכלו לקבל התיות כי אם על ידי כלי צריך להתלבש בכלי הגשמי כפי המקבלים וזהו קח צנצנת רצה לומר כלי ותן שמה מלא העומר מן רצה לומר מן התיות מתלבש בתוך הכלי שהוא הצנצנת וכן היום יש גם כן קריעת ים סוף ואחר כך בא המן כי בכל יום אנו אומרים שירת הים וצריך לצייר בדעתו כאלו אומר השירה על הים כבאותו פעם ונעשה באמת למעלה בחינת קריעת ים סוף כנודע כשאומר בכוונה שלימה כאמור בזוהר הקדוש מזה ואחר כך מקבל התיות כאמור כל אחד לפי בחינתו לכך כתב השולחן ערוך טוב לומר **פְּרַשְׁתָּ הַמָּן** בכל יום למען ידע כי פרנסתו באה בהשגחה עליונה והבן: מאלו עינים נצטלח

מַעֲלַת תְּפִלַּת וְתִיקוּן סִדְרָה (83) – לֹא שִׁמְעַת וְלֹא הֶאֱזְנְתָּ לְקִרְיַת הַלֵּב

אחותי רעיתי ונותני תמתי, שומע קול קריאה של דודו – הקדוש ברוך הוא – לקום לפתוח את הדלת וליכנס לבית המדרש, ומה הוא עונה? – "פשמתי את כותנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אמנפם", מתעצל על משכבו מלקום בטענות שוא, אזי למחרת – "דודי שלח ידו מן החור ומעי המו עליו", למחרת כבר ההתעוררות תהא דרך חור קמן ולא בתנאים נוחים כאתמול, ובכל זאת מעי המו עליו – התאמצתי וקמתי – "קמתי אני לפתוח לדודי", והנה נסיון קשה וחדש נתחדש עלי – "דודי חמק עבר נפשי יצאה בדברו בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני". נסיון מפה נסיון משם המפריעים לי להתקרב לדודי, ואדם שואל את עצמו: מדוע? הרי קמתי, ולמה אם כן נוצרו לי מחסומים חדשים? התשובה: אתמול היה לך נסיון קל ולא עמדת בו, נתרחקת ועזבת את דודך, יצרת מחסום נוסף לעצמך ועליך לעמוד בקושי נוסף. למען תספד סכנ עקב יסלח לנאסי שליטי"א

א בוקר אחד נדרה שנתך, או מתוך ששבעת שינה, ולבך אומר לך: קום עסוק בתורה, קום לתפילה בנין החמה (או לפחות בזמנת), לא שמעת ולא האזנת לקריאת הלב, התנגלת במיטתך לכאן ולכאן עד עבור זמן התפילה או זמן הלימוד, וכשקמת ממיטתך הנך קם בחרי אף על עצמך, מה עשיתי? היאך בנסיון קל כזה לא עמדתי, הרי לא הייתי באונס שינה ולמה אם כן נכשלתי, ובכן למחר בודאי – אם ירצה ה' – אקום ממיטתי בזריזות. דע, כי יתכן בהחלט ולמחר תהא קשה לך הקימה, וגם אם תקום יהא נסיון אחר לבטל אותך מלימוד, והסיבה כיוון שאתמול היה נסיוןך קל ונכשלתי, יצרת מחסום לעצמך ועליך לעמוד בנסיון קשה יותר. ולדוגמא אחרונה זו, מצאתי לה רמז יפה בשיר השירים פרק ה': "אני ישנה וליבי ער", האדם ישן אבל – ולבי ער – כאילו ישן, הנו על גבי מיטתו בתוך שמיכה חמה אבל ליבו ער – שנתו נדרה ממנו, ומה הוא שומע? – "קול דודי דופק פתחי לי

וזהר בשלח דף מ"ו ע"א וי' הולך לפניהם יומם. רבי יוסי פתח (תהלים כ"ב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד כמה כביבה אוריינתא קמיה דרדשא בריך הוא דכל מאן דאשתדל באוריינתא רחים הוא לעילא רחים הוא לתתא קדשא בריך הוא אצית ליה למלווי. לא שביק ליה ביהא עלמא ולא שביק ליה בעלמא דאתי. ואוריינתא בעי למלעי בה ביממא ובלייליא דכתיב (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. וכתיב (ירמיה ל"ג) אם לא בריתי יומם ולילה וגומר. תינה ביממא בלייליא אמאי. בנין דיהא שכיח לגביה שמא קדישא שלים. כמה דלית יומם בלא ליליא ולא איהו שלים אלא דא עם דא. כף בעי אוריינתא לאשתבחה עמיה דבר נש יומם וליליא למהוי שלימותא לגבי דבר נש יומם ולילה והא אתמר דעיקרא דליליא מפלוגתא ואילך ואף על גב דפלוגתא קדמיתא בכללא דליליא הוא אבל בפלוגתא ליליא קדשא בריך הוא עאל בגנתא דערן לאשתעשעא עם צדיקיא וכדון בעי ליה לבר נש למיקם ולמלעי באוריינתא. והא אתמר דקדשא בריך הוא וכל צדיקיא דבגנתא דערן פלה צייתין לקליה דא הוא דכתיב (שיר ח') היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני והא אוקמה. היושבת בגנים דא כנסת ישראל דאיהי משבחת ליה לקדשא בריך הוא בשבחה דאוריינתא בלייליא. וכאן חולקיה מאן דאשתתף בהדה לשבחה ליה לקדשא בריך הוא בשבחה דאוריינתא וכד אתי צפרא כנסת ישראל את ומשתעשעא ביה כקדשא בריך הוא ואושיט לה לגבה שרביטא דחסד ולא עלה בלחודהא אלא עלה ועל אינון דמשתתפין בהדה והא אתמר

דכתיב (תהלים מ"ב) יומם יצוה וי' חסדו ובלייליא וגומר. ועל דא אילת השחר אקרי: תגוס זוהר ו' הולך לפניהם יומם: רבי יוסי פתח למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. כמה כביבה הפורה לפני הקלוש ברוך הוא, שכל מי שעוסק פתורה אהוב הוא למעלה, אהוב הוא למטה, והקלוש ברוך הוא מקשיב לדבוריו, ואינו עוזב אותו בעולם הזה ואינו עוזב אותו לעולם הבא. והפורה, כריכים לעסק צה פיוס ובליילה שפחוב, והגית בו יומם ולילה. וכתוב, אס לא בריתי יומם ולילה. ילקה פיוס, שהוא זמן עבודה לכל, אכל בפילה, שהוא זמן מנוחה, למה כריכים לעסק פתורה. כדי שיהיה נמצא אכלו שם שלם, פי כמו שאין יוס בלי לילה. ואינו שלם אלא זה עם זה. כן כריכה הפורה להנצח עם האדם יומם ולילה. והיה השלמות אכל האדם יוס ולילה. והכי למדנו, שעקר הפילה הוא מחלות ואילך, ואף על פי שהכי לילה הראשונה הוא בכלל הפילה, אכל צחכות לילה, הקלוש ברוך הוא צח בגן עון להשפעשע עם הצדיקים אשר שם, ואז כריח האדם לקום ולעסק פתורה. והכי למדנו, שהקלוש ברוך הוא וכל הצדיקים שגנו עון, פלם מקשיבים לקולו, וכו' שפאמר, היושבת בגנים חריים מקשיבים לקולך השמיעני וכך בחרוה, היושבת בגנים, זו היא כנסת ישראל, שהיא משבחת אל הקלוש ברוך הוא, שצבחה הפורה, בפילה. אשרי חלקו של מי שמשפחה עמו לשבח אל הקלוש ברוך הוא שצבחה הפורה. וכצבחה הבקרה, צאה כנסת ישראל, ומשפעת צקלוש ברוך הוא, והוא מושיט לה שרביט חסד, ולא לה בלבד, אלא לה, וכל אלו שמשפחה עמו. והכי למדנו, שפחוב, יומם יצוה ה' חסדו ובליילה שיהי עמי וגו', אילת השחר.

מלכות

דרך ארץ קדמה לתורה {31} – מדות ותנהגות טובות מחז"ל הקדושים – העצה שהצילה את ר' סנדר

בעיר מזהילוב סערו הרוחות. "השמעתם" סחו הבריות זה לזה "ר' סנדר הסוחר" ירד מנקסיו "לא זו בלבד" הוסיף מאן דהוא "אלא שהפך לבעל חוב אדיר", יודעי דבר דעו לספר כי הסוחר נהג בחסד והירות, נטל הלואות בסכומי עתק, אלא שפשל בעסקיו, ונותר בחסד כל, באין לו מנין להשיב אפלו מקצת חובותיו העצומים. אותה שעה בו דשו הכל בצרתו, היה ר' סנדר שעמד בעין הסערה מצוי הרחק מביתו, זמן קצר קדם לכן, מאימת נושיו, נמלט בהשאי, בשאינו מודיע דבר לבני ביתו, הוא נרד מעיר לעיר ומכפר לכפר, עד שבאחד הימים עומדות היו רגליו בעיר פרסלב. לפתע נזכר כי בעיר זו דר ידיד נעוריו, מורנו רבי נתן מפרסלב, יתדיו למדו בעירת מולדתם ימירוב' עד לנשואיהם, אסורה נא אליו, חשב, לאחר שברר על פתת מגוריו, נקש על דלתו, ר' נתן הפתח לראות את ידידו מנער, ובכראותו את פניו העגומות הבין מיד כי צרה נתגושה עליו. הוא קבלו בשמחה, ובסתר ישאל לשלמו הגיש לפניו ארוחה משביעת, בעודו סועד, החל מתענג בשלמו, נאנח האורח אנהה השוכרת חצי גופו של אדם, ותאר בפניו באריכות את מצבו המביש, באשר פלה דבריו שאלהו ר' נתן: ומה בדתך לעשות? ר' סנדר השיב: פני מועדות אל שאר בשרי, שאדם אמיד הוא, אצלו בודאי אמצא רוח והצלה. לדעתי, השיבו ר' נתן העצה שמצאת לך, לברת אל קרובך, אינה עצה. באשר תבוא אליו וכיר מיד על פניך את מצבך לאשורו, וכיון שפך נראה לך אותות אי שביעות רצון מבואך, הוא יושיט לך את קצות אצבעותיך "שלום עליכם", אולי יגיש לך סעודה או שנים, ומספק הנני אם יאפשר לך ללון אצלו, גם בבית הכנסת לא פסוח שתמצא לינה, שכן בתור אדם זך עלולים לחשד בך שנגב הנף. ר' נתן פסק להגיע מדבריו והמשיך: עצתי לך אחת

ויחידה היא "ברת אל ה' יתברך!" שוב לעירך אולם לא אל ביתך, אלא אל בית הכנסת, שם הכל מפירים אותך שאינך נגב הלילה, אלא סוחר שינרד מנקסיו, שמש בית הכנסת, שינראה את מצבך ירחם עליך וידאג לך לארוחות, ואף לבר למראשותיך, בית הכנסת יהיה בית מנוס עבורך, ובתורה ובתפלה יהיה עסקך. באשר ישמעו אשתך וקרוביך על בואך, יבואו ויצעקו בפניך, אולם אתה תאחו בפלך השתיקה, ואז פסוח הנני כי ה' ישלח את ישועתך. הדברים היוצאים מלב אוהב נאמן נכנסו בלב ר' סנדר, שינע כי יסודם בהררי אל. הוא שב למוהילוב ועשה בדיוק כפי שינעין לו, שם פניו אל בית הכנסת, ומבקר עד ערב עסק בתורה ותפלה, השמש שהפירו, נתעוררו רחמיו עליו, ודאג לו לסעודות, אף הביא לו פר להניח עליו ראשו. לא חלף זמן רב והעיר פלה כמקנה: ר' סנדר ה"ינרד" נמצא כשהוא יושב מבקר עד לילה בבית הכנסת! השמועה הגיעה לאזניהם של אשתו ומשפחתו, ואלו מהרו אל המקום, שם גלו את הבעל הנעלם יושב שקוע בתלמודו, החלו לשפך עליו קיתונות של חרופים, אף הוא, בעצת ר' נתן, לא השיבם דבר. בינו ששם בה' מבסוחו ולא באדם, לא אחרת ישועתו לבוא, כמה מחבריו, התעוררו לסייע לו, קבצו סכום נכבד שיגיש בו כדי להעמיד דוכן עם סחורה בשוק, וזנתו החלה מוכרת, ההצלה האירה פניה והניחה רוחים נאים, ולאחר זמים מועמים נכלה כבר לשכר ננות ולמלאה בסחורה, ולא חלף זמן רב עד שהצליחה להשיב את כל חובותיו של בעלה. כך תוך תקופה קצרה היא נזקקה לעזרתו של בעלה היושב בבית הכנסת, כדי לנהל את פנקסי החשבונות הרבים, אולם עתה, לאחר ששעם מן הנעימות שבתורה כי טוב סחרה, כבר לא עוב את בתלי בית הכנסת, אלא עשה את תורתו קבע ומלאכתו ארעי, באשר כל ימיו מפיר טובה לר' נתן על עצתו שהצילתו בעולם הזה ובעקר לעולם הבא

מלכות

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם {62} – קבלת הלב באמת הוי כמעשה

אלו ה' נמצא אדם שומר הברית כל ימיו בתכלית שלא נתכוין מעולם באותו אבר להנאתו ה' חי לעולם וכמשאזיל (וי"ר פ' כז) אם יאמרו לך אלו לא הטא אדם ה' חי לעולם אמור להם הרי אליהו כו' ואלי נקרא מלאך הברית כנודע ולכן אמרה לו אותה אשה באת אלי בתשה"מ (כמ"ש פרד"א פ' לג) וידוע כי כל שקר שאומרים על אדם הוא מה שאותו אדם מיוחד לטובה באותו דבר כמ"ש למשה מדוע תתנשאו וגו' ונא' והאיש משה ענו וגו'. ואזיל (סא"ר פ' יח) אותו תינוק משיח בן יוסף. וידוע כי הוא המתקן אותו דבר דגנא דיוסף ומיתתו נק' והביטו אלי את אשר דקרו כמ"ש בסוכה (גב). וח"א יצה"ר ושניהם אמע כי משיח בן יוסף דוקר ליצה"ר וע"י שבני ישראל אין נקיים בזה על ידם מגנת מיתתו כמ"ש במק"ח ולכן אמרה מדוע באת להוכיח ענו והוא החייהו ואכמ"ל) וישי מת בעמיו של נחש נקרא נחש כמותו ר"ל שר דבר זה ה' בו שורש נחש כמשאזיל עליו (מ"ר ר"פ תוריע) ע"פ בעון חוללתי ונק' ג"כ בישעי' משורש נחש יצא צפע וגו' על משיח. והיינו דב"ד יהי ג"כ משורש זה והוא יזכה לחיים דייקא ולא משיח בן יוסף כי רק ע"י תיקון הקלקול

יהיה החיים עד"ש (תמיד לב). מה יעשה אדם ויחיה ימית עצמו. כידוע דאילנא דמותא נקרא הארץ העליונה כמ"ש בזהר במדבר קי"ט א' בהעלותך קני"ה ב' ותיקונה לחברה כבעלה ע"י נעשה מאילנא דמותא אילנא דהיי ולא בענין אחר. וע"י קלקול הברית מגיע הקלקול בזה כנודע בפעם ה' צילך ולכך אין מועיל תשובה היינו כמ"ש אם יכופר וגו' עד תמותו בני' הלוקי כפרה שהיה ר"י דורש דשמירת הברית נקרא קידוש ה' בסוטה (י'): יוסף שקדש ש"ש כו' וכידוע דש"ש הוא ה' (שניתוסף ביוסף) אחרונה דשם שמוסר עצמו לשם שהוא דגנא דארץ הנז' ובר"ת נדרש בכלל הן לאו. והעצה לזה בזהר ס"פ כמדבר קב"א א' שימסור נפשו למיתה בלא רמיה ע"ש. והיינו כמ"ש בתענית (ת'): מקרא דדניאל דקבלת הלב באמת הוי כמעשה וע"י זוכה לחיים כנ"ל ואך צריך להיות באמת כי אם יחשוב ע"י לזכות בחיים אינו באמת ואז אדרבא סכנה כמ"ש בזהר. והיינו כמ"ש אל יפתח פיו לשמן וכמ"ש בפ' בהעלותך שם גבי משה. והיינו לפי ששם משה לא רצה באמת כן שהרי ביקש אדרבא שיהי טובת ישראל ואכמ"ל: צדקת הצדיק קנו

מלכות

הבתי, תורה, לסיקרה, יענה, יגד, אברהם, אבינו, להנצל, מריה, גיה, יתום, יואמר, בקול, רם, ובעשמה, דא, היא, סעודה, דאשתתף, בהדה, והא, אתמר, קה, ישי

זכר שכתה צלחת צפוימה צלמלע הלילה אחרי עסק מכות.מה
 חזנת לך? הנה ראו פלא פלאות אלה לך לכתב וישיגו אותם הנים על-הים,
 כל-סוס רכב פרעה, ופרשיו וחילו-על- פוי אלא שהשכינה היתה מהלכת
 לפני ישראל בדרמות סוים פרעה אדירירון, סוס רכב פרעה השם אלוקי
 ישראל מלך במספר השנה והכל דמיתוך רעיתי ופרשיו וחילו אכתריאל
 בסוד מרכבת במספר השנה. ושמות אלו הכל מכון נגד סוס פרעה ורכבו
 הכל דמיתוך רעיתי הנה זה בחקמה נפלאה, כי פרעה היה מכשף וחקם
 גדול. אם ראה שמושיעין של ישראל ילקה במים קדם שנוגד משה, ולמה לא
 ראה שיטבע הוא וחילו בים סוף? אלא כל שית אלפי שני הנה תליא
 בשעתא קמיתא בשעה שנברא העולם ראה וספר וחקר ומנה את כל בריה
 ובריה ואת אשר נגזר עליה ולכל בריה יש מזל ונרשם זה בכוכבים ומזלות.
 ולישראל עם הקדש נתן להם תורת אמת, בשעה מחודשים חדושי תורה
 בנגלה ובנסתר נברא שמים חדשים וארץ חדשה. ואלו ממזל עליון עתיקא
 נבראו בכל שעה מזל הכולל כל יב המזלות וכופים כל יב מזלות דסטא
 הודועים וצורת זה האיש שנתקשר שם במזל ונעשה בריה חדשה ואין שם
 אותו נגרה כלל. בטל ומכיל וזהו על ידי התורה נדרשת בשלוש עשרה
 מדות, וזהו קריעת ים סוף בעתיקא תליא. ודע שפרעה וערב רב ודור
 המדבר הכל משרש אחד קרין דאדם הראשון ודור המבול, ובשעת בריאת
 שמים וארץ ובשעת הבריאה נרשם שחלק מהם נגזרו על הים ולא יטבעו,
 וחלק מהן יטבעו בים והקב"ה בחקמתו הרמה דמיתוך רעיתי וכל סוס
 פרעה ופרשיו וחילו חנו על הים וזה הטעה לפרעה שראה במיור שלו שהוא
 יתנה על הים וישראל יטבעו בים סוף, ולזה בשהשיגו אותם בהשגה ראו
 הנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו וישראל יטבעו בים. ובאמת
 היה קמרוג כי גם שרו טעה בזה והיה הדין שיטבעו ישראל כי כך נרשם
 במעשה בראשית שינעמד פרעה וכל חילו על הים על ידי שמות הממאה שלו
 תור"שמו - רי"ו שמות בידוע וישראל יטבעו בים סוף וכך היה הרשימה
 בכל הנבראים ומזלות. ולזה היה קריעת ים סוף קשה מאוד. וישראל עדן
 לא קבלו את התורה ולא יצאו מחיוב מזלות אם לא בכח רצון הפשוט
 בעתיקא תליא מלמא בסוד מזל נצר חסד לאלפים נחל איתן השומץ והורג
 כל הקלפות והרע, וממית אותם בסוד וחרב רי"ו הרוש הקלי רי"ו שמות של
 אבות שנה המשכה נמשך מנחל איתן להרג כל הקלפות והרע ולהחיות
 הטוב ולהעלותו לכלי קדשה ים סוף בידוע לקומי תורה תצאו שער קריאת
 שמע שעל המטה. וזהו נלשב הים לאיתנו האי נחל איתן דעת עליון דעתיקא
 בשנה וחרב נתגלה, מתים כל הקלפות והרע. ודע דשמוש ופעלת השמות
 הן דקדשה והן דסטא בשוף, הכל תלוי במעשה בראשית בל"ב אלוקים
 שנברא העולם וכהם מכשפים עברו בים ביבשה במבאר בירושלמי ולא
 יבצר פרעה הרשע מהם וכל אלו הכוחות בטליו ומבטליו למי שאמנת השם

זכר שכתה צלחת צפוימה צלמלע הלילה אחרי עסק מכות.מה חזנת לך? הנה ראו פלא פלאות אלה לך לכתב וישיגו אותם הנים על-הים, כל-סוס רכב פרעה, ופרשיו וחילו-על- פוי אלא שהשכינה היתה מהלכת לפני ישראל בדרמות סוים פרעה אדירירון, סוס רכב פרעה השם אלוקי ישראל מלך במספר השנה והכל דמיתוך רעיתי ופרשיו וחילו אכתריאל בסוד מרכבת במספר השנה. ושמות אלו הכל מכון נגד סוס פרעה ורכבו הכל דמיתוך רעיתי הנה זה בחקמה נפלאה, כי פרעה היה מכשף וחקם גדול. אם ראה שמושיעין של ישראל ילקה במים קדם שנוגד משה, ולמה לא ראה שיטבע הוא וחילו בים סוף? אלא כל שית אלפי שני הנה תליא בשעתא קמיתא בשעה שנברא העולם ראה וספר וחקר ומנה את כל בריה ובריה ואת אשר נגזר עליה ולכל בריה יש מזל ונרשם זה בכוכבים ומזלות. ולישראל עם הקדש נתן להם תורת אמת, בשעה מחודשים חדושי תורה בנגלה ובנסתר נברא שמים חדשים וארץ חדשה. ואלו ממזל עליון עתיקא נבראו בכל שעה מזל הכולל כל יב המזלות וכופים כל יב מזלות דסטא הודועים וצורת זה האיש שנתקשר שם במזל ונעשה בריה חדשה ואין שם אותו נגרה כלל. בטל ומכיל וזהו על ידי התורה נדרשת בשלוש עשרה מדות, וזהו קריעת ים סוף בעתיקא תליא. ודע שפרעה וערב רב ודור המדבר הכל משרש אחד קרין דאדם הראשון ודור המבול, ובשעת בריאת שמים וארץ ובשעת הבריאה נרשם שחלק מהם נגזרו על הים ולא יטבעו, וחלק מהן יטבעו בים והקב"ה בחקמתו הרמה דמיתוך רעיתי וכל סוס פרעה ופרשיו וחילו חנו על הים וזה הטעה לפרעה שראה במיור שלו שהוא יתנה על הים וישראל יטבעו בים סוף, ולזה בשהשיגו אותם בהשגה ראו הנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו וישראל יטבעו בים. ובאמת היה קמרוג כי גם שרו טעה בזה והיה הדין שיטבעו ישראל כי כך נרשם במעשה בראשית שינעמד פרעה וכל חילו על הים על ידי שמות הממאה שלו תור"שמו - רי"ו שמות בידוע וישראל יטבעו בים סוף וכך היה הרשימה בכל הנבראים ומזלות. ולזה היה קריעת ים סוף קשה מאוד. וישראל עדן לא קבלו את התורה ולא יצאו מחיוב מזלות אם לא בכח רצון הפשוט בעתיקא תליא מלמא בסוד מזל נצר חסד לאלפים נחל איתן השומץ והורג כל הקלפות והרע, וממית אותם בסוד וחרב רי"ו הרוש הקלי רי"ו שמות של אבות שנה המשכה נמשך מנחל איתן להרג כל הקלפות והרע ולהחיות הטוב ולהעלותו לכלי קדשה ים סוף בידוע לקומי תורה תצאו שער קריאת שמע שעל המטה. וזהו נלשב הים לאיתנו האי נחל איתן דעת עליון דעתיקא בשנה וחרב נתגלה, מתים כל הקלפות והרע. ודע דשמוש ופעלת השמות הן דקדשה והן דסטא בשוף, הכל תלוי במעשה בראשית בל"ב אלוקים שנברא העולם וכהם מכשפים עברו בים ביבשה במבאר בירושלמי ולא יבצר פרעה הרשע מהם וכל אלו הכוחות בטליו ומבטליו למי שאמנת השם

חקוקה בלבו בחוק בטעם בנמרא אין עוד מלבדו בתיב הינו דר"ח אמר
 שחקוק בלבו היטב אין עוד מלבדו ולזה לא יזיק לו שום בשוף ושם ממאה
 והוא בא מהתגלות עתיקא קדישא ובטליו בנגדו כל הפשוט ושמות הממאה
 וזהו על ידי אמונה גדולה בטליו כל המכעים ושמות הממאה וזה הוא הענין
 דכאן כח בקיעת הים ליבשה הנה על ידי שמות הקדושים המבארים
 בפסוקים וכן באמת סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו עמדו על הים על ידי שמות
 הממאה שלו. ולשדר כל זה שיעשה הים הפך ממה שמכריחין אותו על ידי
 שמות הממאה, היה צריכין תנאי במעשה בראשית שיעשה הפך ממה
 שמכריחין אותו. וזהו נלשב הים לאיתנו - לתנאו לאבד המצרים ולא עוד אלא
 שרדף אחריהם הים ראה וינס בדרשת חז"ל ומצרים נסים מלמד שבכל מקום
 שהיה מצרי, הים היה רץ בנגדו וטבעו. וזהו ויבאו עליו הים על כל יחיד ויחיד
 שבהם שאם היה במצרים אחד שלא רצה להכנס ליבוכי המים היו קיימים, היה
 הים מורדו ומכניסו לים וטבעו וזהו וינס בכות יוסף שהמשיך וחר"ב מדעת
 עליון ועשה הפך ממה שהכריח אותו המצרים וינס בנגד כל מצרי ומצרי
 וטבעו. וזהו בכות יוסף ששמר בריתו נמשך וחר"ב דעת עליון לדחות הרע
 ולהעלות הטוב. וען גנת אגוז שיש י"ב מזלות הולכים בעגול ויש נקדת מרפו
 האמצעי הכולל כל י"ב מזלות וכופה אותם בטעם יראת שמים עולה י"ג פעם
 מזל שנקדת יהודי יוד במזל י"ג כופה הכל ואין לשירים חלק במרבו האמצעי
 הנה וזהו וישיגו ביד הנים ביד והטעה את עינו של אותו רשע ובא אלפי
 ישראל וכל קדשיו עמו בדרמותו בכח סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו ועינו של
 אותו רשע סובר שהוא וכל חילו יהיו חונים על הים בחניה ובניהא. אבל
 באמת משניא לגוים ויאבדם שכל אלו שראו, משרשים ביד מרבו אמצעי
 והם קדושים, שאין להם חלק בויו המתתו שהם י"ב מזלות התלויים בויו
 בידוע, ולזה הנים חסר ו"ו כי היו שריתו והנתיקן במרבו האמצעי יוד ולא ו"ו
 והם היו הקדשה, והטעו לרשע בדרמות סוס פרעה מרפכת פרעה וסוד אותם
 מלא ו"א ומ"ל אותם מלאים עין בע"ה שער הקללים איך יש אמת בדעת
 דיעקב המתתו כמו בדעת העליון שבעה הכלים סר לראת דמשה ז"פ
 ס"ג-אמת כי אלף חונר לאלף בטעם יוד, הנית כל אות מנקד ש"בא קמין
 העולה אלה וד"פ אלה = קדם וי"פ קדם עולה אלף ת"מ = אמת בסוד ה"פ
 חסד ה"פ גבורה מענה אלהי קדם. וכשהדעת זה מתפשט לששה קצוות עד
 היסוד בידוע מכוונת לולב ואתקטר ביסודה אין אותם מלא בו"ו מ"ל מלאים
 שימשך על תחיה המטה כלולה מכל שפע המוכה וישיגו אותם בו"ו
 שמתפשט עד י"ב מזלות תחתונים שבשעה והישג גם כן הנים על הים כל
 סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו ולא ראה ויפה.ונפל צפח שזכין צלמנו כזה
 כישופי, וזה כנראה יהיה הסוף של אויבנו ככל קצוי תכל, כן יאכזרו כל אויבך ה'
 וידעו כולם ויודו כולם ש' יתבצר שומר על עמו ישראל מכל משמר [מלקט

מאוצרות ההפטרות {33} - יהלומים נוצצים מהפטרות השבוע במיוחד בשבילי - למה יצא סיסרא למלחמה?

וידברוהו אשה נביאה אשת לפידות. פוי המדרש אשת לפידות שגדלה
 פתילות עבות למקדש לכך זכתה לנבואה. ונראה לפרש דמה מדה כ"מ הוא
 זה ויובן ע"פ מאמר חז"ל מחוץ לפרכת העדות יערוך וכו' וכי לאור' הוא צריך
 אלא עדות הוא ששכינה שורה בישראל ותמוה ונראה לומר מעם על מה
 שצוה האל ית' להדליק מנורה בהיכל והוא לפי שהכהן נכנס בכל יום בהיכל
 לעבוד עבודה. ואלו לא היה אור גשמי בהיכל היה הולך לאורה של שכינה
 והיה נהנה גם כן מזוי השכינה לכך צוה האל יתברך להדליק את המנורה
 כדי שלא יהנה מזוי השכינה וזהו כוונת הגמרא עדות הוא שהשכינה שורה
 בישראל דאם לא כן למה הוצרכו למנורה וכי לאורה היה צריך? וגם זה
 היתה כוונת דבורה שגדלה פתילות עבות למקדש להרבות אורה ולא יהנה
 מזוי השכינה וכוה הודיעה שהשכינה שורה בישראל ולכך זכתה להשגת
 הנבואה מדה כ"מ וא"ש. ועוד נראה טעם על דנקראת אשת לפידות לפי
 שהיא היתה שופטת את ישראל. ודיין צריך להיות קשה ואכזרי לפי שאין
 מרחמים בדין וא"כ איך שפטה דבורה את ישראל דנשים רחמניות הן? ולכך
 נקראת אשת לפידות דלפיד הוא שם מושאל מן לפיד אש ומורה על דין
 ולכך אמר והיא שפטה את ישראל בעת ההיא וק"ל: והיא יושבת תחת-
 המר מפני דאסור ליהוד עם אשה ובני ישראל עלו אליה למשפט לכך לא
 היתה מתיהדות עמם בבית כי אם בחוץ ברחובות מקום שאין איסור יהוד
 נוהג. ואי בתום במס' מגילה והיא יושבת תחת תומר משום יהוד כשעלו
 בני ישראל אליה למשפט

עכ"ל. ותמוה דמה חידשו התום' בזה הלא זה מאמר הגמרא. ונראה דאי' אל
 תהי דן יחידי שאין דן יחידי אלא אחד. ואי' נבמ' ה"מ כשלא קבלו בעלי הדין
 את הדיין עליהם אבל אם קבלוהו עלייהו מותר לדון יחידי. ופסק הסמ"ע דאם
 באים בעלי דינין מעצמם בלי שום כפיית ב"ד הוי כמו קבלוהו עלייהו ומותר
 לדון יחידי. וזהו כוונת התום' דיש להבין לכאורה אמאי ה' נוהג איסור יהוד
 הא אסור לדון יחידי וצריך צירוף שנים ואין כאן איסור יהוד. לזה כתבו
 התום' כשעלו בני ישראל אליה למשפט והיינו כסברת הסמ"ע דכשעלי
 דינין באים מעצמן מותר לדון יחידי ושיך שפיר איסור יהוד וא"ש. ומה
 שיושבת דוקא תחת תומר הוא משום דאמרינן כמה הוא שיעור יהוד כדי
 הקפת דקל וזהו הודיעה דבורה דהטעם משום הכי הוא וק"ל: ותשלח ותקרא
 לברק וכו' הלא צוה ה' אלהי ישראל וכו' לך ומשכת בהר תבור וכו' עיין
 בפסוק. נראה ליישב לישנא דקרא דקאמר הלא צוה ה' והמדרש מפרש הלא
 צוה ה' לא תחיה כל נשמה והאמת הוא כן. אולם הלשון משמע דגם בנבואה
 זו נאמר לה. ונראה לומר דיש להבין על הא דקיי"ל העובר על דברי הנביא
 חייב מיתה אי"כ למה לא הרגו את שאול המלך על שעבר על דברי שמואל
 הנביא וכי משוא פנים יש בדבר? ונר' דאיתא נביא שצוה דבר המפורש
 בתורה העובר על דבריו אינו חייב מיתה רק עונש המבואר בתורה. דלאו
 דברי נביא הן אלא דברי תורה. ובתורה כתיב מחה תמחה את זכר עמלק
 ושמואל גיב צוה זאת לשאול והוי עובר על ד"ת ולכך אינו חייב מיתה. וזהו

לומר בפ' למרע"ה שירחק אותם מפני שהבחירה נתונה ביד האדם ולאשר יחפון ימנה ואולי ישובו מדרכם אבל רצון השם לא ה' שיקרב אותם משה רבינו והנה אם בני ישראל לברם היו יוצאים ממצרים ולא ה' נדבק בהם הע"ר היה הש"ית מוליכם מיד לארץ ישראל דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא ושם תכלית העבודה ולא היו צריכים לניסי הים והמן ומתן תורה במדבר כי בית הבחירה הוא מעולה מכל המעלות כמו שהושב בעל האגדה האחרון אחרון חביב שהוא בנין בית הבחירה. אך שצפה הקב"ה שבאם יבואו תיכף לארץ ישראל והערב רב בתוכם יצמח לישראל כמה מכשולות רעות ה"ו לכן הקיפם דרך המדבר י"ם אולי בראותם שסגר עליהם המדבר ופרעה וחילו רודף אחריהם ברכבו ופרשיו וגם יראו מלחמת עמלק עי"ז יתנו לב לשוב

ויתפרדו כל פועלי און וידוע מספרים שכל מקום שנאמר העם סתם פירושו הערב רב וזה ביאור הכתוב ולא נחם וכו' כי אמר אלהים פן ינחם העם פ"י שמפני זה לא הולכים דרך קרוב ד"א פלשתים מפני ששם לא יראו שום דבר המבהיל אותם שיתנו לב לשוב ולכן הסיבם פן ינחמו בעת שיראו מלחמה דהיינו מלחמת פרעה וגם מלחמת עמלק וישובו מצרים ויתפרדו מעל בני ישראל ושיעור הכתוב כן הוא שמפני זה לא הולכים דרך פלשתים והסיבם דרך המדבר פן יועיל שינחמו העם ושובו ונמר הכתוב ואמר וחמושים עלו בני מארץ מצרים פ"י שלא כן בני ישראל הם היו מוכנים לעבודת בוראם והיו דבוקים בעולם התשובה וזהו וחמושים עלו בני שהיו דבוקים בשער הנו"ן שהוא עולם התשובה ועשו תשובה באמת. המאור ושמך נשלח

מִהָאֲתַתִּי תוֹרַתְךָ {33} – פִּי־עֲלֶיךָ הֲרַגְנוּ בַל־הַיּוֹם – חֶלֶק י'

ר' עזריה לומר פנחס הוא אליהו לומר אל תתמה על הדבר כי כן מצינו בפנחס שנכנסו בו נשמות נדב ואביהוא אעפ"י שלא היו צריכים כדכתיבנא. חזר והקשה לו ר' (ע"ב) עקיבא לית ליה זכות אבות כי בשלמא שאר עשרה הרוגי מלכות היו מישראל אבל ר' עקיבא היה בן גרים ואיך יבא עם יעקב אחר שאין זה מזרעו. והשיבו ומבני יששכר יודעי בינה לעתים כדפרישנא ואע"ג שיעקב היה עם כל שאר השבטים העשרה ועם כל עשרה הרוגי מלכות עכ"ז הוצרך ללאה להשכיר ליעקב שיבא ביששכר יותר מכל השבטים להיותו בן גרים. ואמרה כי שר שכרתיך כדכתיבנא. ומפני שקשה למה היתה מיתתם על ידי סטרא אחרא עד שהוצרך יעקב להכליל עמהם כדי לשמרם לכן השיב וקנו מלכות שמים גופין דלהון רוצה לומר כי הוכרח להיות מיתתם על ידי סטרא אחרא כדי לקנות מלכות שמים בסוד עשר מלמטה למעלה במלכות להתחבר עם שמים בסוד מ"ן דילה שנעשו עם עשר רוחין אלו של הרוגי מלכות שנכנסו במלכות וגופין דילהון ישתארו בדוכתייהו בהאי עלמא שהוא עולם העשיה שבו הקליפות והם יקחו חלקם בעשרה גופין אלו ולא יכנסו במקום הקודש ויתברר הפסולת מתוך האוכל כמ"ש בזהר כי גם את זה לעומת זה עשה האלהים עשר דקדושה ועשר דסטרא אחרא שמיין נוקבין דיליה הם עשר מלמטה למעלה העולים לקבל מיין דכורין וכאשר היו עולים אלו היה אפשר ח"ו שיעלו עמהם עשר דסטרא אחרא לפיכך הוצרכו לתת העשר גופין אלו כדי שיהיה חלקם ולא יעלו למעלה למקום והנה עם היות כי עשרה שבטים יתגלגלו עשרה הרוגי מלכות ועלו עשר רוחין דילהון במלכות והם הם רוחי השבטים עצמם ועשר גופין של עשרה הרוגי מלכות נלקחו לסטרא אחרא לא מפני זה יהיו גופי השבטים עצמם הראשונים גם כן לסטרא אחרא בגופי עשרה הרוגי מלכות. וזמ"ש גופין דלהון ישתארו בדוכתייהו בהאי עלמא ולתחית המתים יחזרו הנשמות של השבטים לאותם הגופין הראשונים לבד כבתחילה וזמ"ש וכולא אתהדר כמלקדמין כי הגופין השניים יעלו למעלה לצורך המלכות לברור פסולת מתוך אוכל כנו' בזהר ואפשר לומר עוד כי אעפ"י שגופין השניים אלו נלקחו לחלק סטרא אחרא לסוף ישראו במקומם בזה העולם ובתחית המתים המשך נצטוע הנל א"י"ד

שבת שלום

שְׁעָרֵי דְמַעְתָּה יג ועוד טוב להעביר את הדמעות גם מאחורי כפות הידיים, לפי שגם בהם נחקקים העוונות (אור צדיקים' לר' מאיר פאפירש סימן לה אות ד וכן בסיומן ה אות יג, עפ"י דעת חכמה' שער התשובה פרק שביעי ד"ה ועיקר התשובה' עפ"י כתבי האר"י ז"ל) שנאמר **"פִּי־רָגַל אֶרֶם הַתּוֹם"** (איוב לו ז) (דעת חכמה' שער התשובה פרק שביעי ד"ה ועיקר התשובה' עפ"י כתבי האר"י ז"ל) ובשעה שעושה זאת טוב שיאמר את נוסח הבקשה "יכבד דמעתי חרון אפך ממני ואת לבבי ראה אשר נמס ויהי למים וכו' " (ראה הנוסח במלואו ב'ספר הסיודים' סימן קעא) (דרך חכמה' נתיב ה' התשובה אות ט דף יג ע"ב סוף ד"ה ועיקר התשובה). וכיום שרבו העוונות, אין לישראל תקומה רק לבכות תמיד ולרחוץ בדמעות את פניהם, וזוהו יסתלק רוחם העבירות ("יערות דבש לר' יהונתן אייבשיץ חלק ב' דרוש ה' סוף ד"ה ולכן אמר אותם מלכים). וכפי שהורה המלאך לרבי יוסף קארו ז"ל, שטוב ויפה אם הוא יוריד דמעות בתפילתו ולפחות בימי שני וחמישי, ועל ידי זה יעביר רושם שבפניו ויתעלה (מניד מישרים' פרשת ויקהל ד"ה עוד אמר לי אם אפשר שתוריד). ונכון שגם אדם הנמצא חליה בעלושה ימים ראשונים של אבילות, יבכה על חטאיו ויעביר הדמעות על מצחו להעביר אשמתו, וזה כפרתו (פלא יועץ' ערך בכיה ד"ה ויבכלל חיוב הבכיה). ומכל מקום לעתיד לבוא כבר לא יהיה עוד רושם עוונות על המצח כי יאיר אור הפנים באור החמה, ולא יצטרכו יותר לרחוץ את הפנים בדמעות שנאמר **"וַיִּקְחָה אֲרָצָהּ הִיא דְמַעְתָּה מֵעַל קַלְבָּאִים"** (ישעיה כה, פ'נמי חטאיו של האדם). (ח) ("יערות דבש' חלק ב' דרוש ה' ד"ה אבל לעתיד לבא' וראה שם גם בסוף דרוש יא) (רישום העונות על גבי האדם שעל ידי הדמעות תבוא הגאולה השלימה. מיום שנהרג בית המקדש נסגרו כל השערים בשמים לקבלת התפילות, חוץ מהשערים שבהם נכנסות התפילות בדמעות שהם לא נסגרו (גמ' בבא מציעא דף נט ע"א, גמ' ברכות דף לב ע"ב, זוהר פרשת תרומה דף קסה ע"א ד"ה אלא ודאי הא, זוהר חדש' מדרש רות דף צה ע"א ד"ה דתנינן ביומא). וה' שומע את התפילה שדמעה אשר בוקעת רקיעים ושערים ועולה לפניו יתברך (זוהר חדש' מדרש רות דף צה ע"א ד"ה רובנא אמרי) **המשך נצטוע הנל א"י"ד**

קְתַב וְעָרַךְ יִצְחָק אֲרִיֶה בֶן הַלְוִי – 055-6772044 הַעֲרוֹת וְהַאֲרוֹת יִתְקַבְּלוּ בְּבִרְכָה גַם לְמִייל izhakhalevi@gmail.com לְקַבֵּל תְּעֻלּוֹן בְּמִייל שְׁלַחוּ בְּקִשָּׁה לְמִייל. מוֹתֵר לְהַעֲמִיק וּלְצַלֵּם וְאֲדַרְבֵּה מַעֲוֵה לִזְכוּי הַרְבִּים. "שְׁגִיאוֹתַי מִי יְכַוֵּן" אִם מְצַאֲתֶם טְעוּת – נִשְׁמַח אִם תְּעַדְכֶנּוּ אוֹתֶנּוּ וְנִתְקַן בְּמַהֲדוּרָה הַבְּאֵה אִי"ה נִתֵּן לְהַשְׁגִּי אֵת מְנַחַת יִצְחָק בְּכִמְה מוֹקֵדִים: בְּבִנְי – פְּרָק: פְּרַמֵּת אֶלְחָנִן בְּבֵית הַכִּנְסֵת הַמְּרֻבֵּה, בְּבֵית הַכִּנְסֵת מְצַדָּה, בִּישִׁיבַת מְצַדָּה, בְּבִישִׁיבַת נְתִיבוֹת חַיִּים, בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ וּזְטִשְׁקָה וּבְאַיִקוּבִין נִתֵּן לְהַקְדִּישׁ לְשִׁמְחוֹת לְהַצְלִיחַ לְרִפּוּאֵה וּלְעֻלּוֹי נִשְׁמַת... נִשְׁמַח לְקַבֵּל תְּגוּבוֹתֶיכֶם ... חֲדַשׁ ! נִתֵּן לְהוֹרִיד אֶת הָעֻלּוֹן מֵאֲתֵר אוֹפִים יְהוּדִי (ג'מ"ג) בְּכַתּוּבַת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> וּבְדִרְשׁוֹ בְּעוֹלוֹם הַוּרּוּדוֹת <https://www.dirshu.co.il>

<p>מלאכים הקדושים, אנא בקשו מה' לשוב הביתה לפתוח דלת. שכל החטופים יחזרו אביהם בראינם ושלמם</p>	<p>לְרִשׁוּאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלִימָה מֵהִיָּרָה לְכָל הַחוֹלִים וְהַפְּצוּעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנצטו הי"ד</p>	<p>לעילוי נשמת מו"א</p> <p>מורינו הרה"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה וצ"ל שְׁמַרְהוּ יוֹסֵף נָסִים בְּן בְּתֵּיחַ וְצִלְהִיהָ יִרְחַמְיָאל גְּרִשׁוֹן בְּן צְבִי יְהוּדָה וְצִלְהִיהָ חַיִּים בְּן נִתָּן (בן סניור) וְצִלְהִיהָ מו"ח יִצְחָק בְּן אֲרִיֶה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל משה בן יצחק ז"ל</p>	<p>הַזְּכִּירָתָה</p> <p>ערן משה בן שולמית עדיאל אריה בן שרה זבולון יהודה בן רבקה אלהינו אלעזר בן צפורה מיכל בת שרה</p>	<p>לְרִשׁוּאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלִימָה מֵהִיָּרָה טוֹבָה בְּן יִצְחָק דְּרֵזְנָה עדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר ימטיאל בן לאה</p>	<p>לְיוֹם הַגָּדִי</p> <p>נחום מאיר בן רבקה משה חיים בן מרים ענני הפסן בענני הפסן דקר נאה ומתקבל</p>
---	---	---	--	--	---